

**CONGREGATION
SHOMREI EMUNAH**

**THE RELIGIOUS ZIONISM DEBATE:
HISTORY, HALACHA
& HASHKAFA**

PART I

MOTZEI SHABBOS PARSHAS VAYISHLACH
17 KISLEV 5766
DECEMBER 17, 2005

(ପ୍ରକାଶନ ମେଲା) ଜାତିକ ମେଲା

(ב'זח'ה ד') מלך ני כי מכך צולג מלך כרכג נסם לפי אמתם ידיהם כלון ויזיכרכם כל נסם. נסם בון נמי מפוך וילקצט זוז וול און צולג נעל ממלוכט פלן מלך נסם עטן מלך מלומטן פלן מלך א' מכם נזרוות פד מה נסם אכחים, כי פלדנוך גנטומט נסם עטן נזרוות נזרוות גנטומט (ל' ק' י"ט) עטן גמיהוד גנטומט נלעניך נסם מלך גנטומט ואכחים מלומט כנטומט מלומט נסם יריעוטים ונו', ודרשו עטן ישע' מלומט נסם. ובז' מלך קלטמן' (א') ענטגטטס למתה כי נסם פלן' כל מלומת מעש, א' מלך גלן גט'ס מלומת נסמוות. ומכ שטמ' פוד (ב') ענטגטטס קפליטי בנה

כחיך כ כה אמְרָר לֹא אַפְּמִיר וְלֹא יַסֵּן אַמְּבִינָה וְנוֹ: כָּל יָמָן נִמְזָה. יְמָר בֶּן מִקְּמָה:
ושם כל אהוב: כָּל יָמָן לֹא יָמַר. נִיְלָהָס כְּמִילָה: וְלֹא יָמַר יְמָה לֹא יָמַר.
נִמְזָהס מִלְּקָיָמָר מִלְּהָ: וְלֹא יָמַר יָמַר הָסָסָד. אַמְּרָה הָס סָס גְּמָרָה וְתָמָרָה לֹא סָס
לְמָה פְּקָד: וְלֹא יָמַר זָהָם הָלָם. כְּלָמָר אַל תָּמִלָּס נָמָה נָמָה טָן: הָלָם
מִקְּמָה אָגָן.

בבלֶה יְכוֹן וּמָמָה יְזַו. מִצְרַיִם בְּכָלָה
וְאֶלְיָהָר קְרַב נְגַלָּת רְלָקָן:
כִּי כִּי יְלָד דְּגַנְּתָה עַמְּךָ קְפִיד קְרָל:
שְׁלָא גָּלָס. רְצַטֵּר כְּלָמְדִיק
(עֲמֵן דָּבָר טָהָר) סְלָא
חַמְמָסָס וְגַינְקָס אָז פָּד סְמִיטָה:
נְלָמָּשָׁן
שְׁלָא עַלְוָן יִשְׂרָאֵל *בְּחַמְתָּה וְרֵב יְהוָה
הַשְׁכָּעַתִּי אַהֲרֹן כְּתִיב וְרֵבִי יְרָא הַרוֹא מִכְעַד לְהָלְכָה יְסִיּוּרָבִי
תְּגִיאָה רָאֵר בְּ שְׁבֻעוֹת הַלְלוּ לְמָה אָסֵם שְׁלָא עַלְוָן
שְׁבַשְׁבַּע וּבְקַחַש בְּנֵקֶד הַזָּהָר אֲתָּה יִשְׂרָאֵל שְׁלָא יְמִדוֹ בְּאוֹתָה
שְׁהַשְׁבַּע תְּקַדְשָׁה בְּרַךְ הוּא אֶת הַשְׁבָּרִי בְּוֹכְבִּים שְׁלָא יְשַׁעַדְנוּ בְּהַנִּין
אֲז בְּיִשְׂרָאֵל יְזַרְדָּר סְרָא וְרֵב יְהוָה אָם חָעִירָה כְּחִיבָּר וְרֵבִי יְרָא

חווי, וכן כדי לעניד צרכין להוק את אגדת ישראל בכל האפשרי כי לפי ממצאיו כתה הפהוג ריל כי, האגדה היא כתרים לצעריות חרדים שלא להסביר חייו לדרכיס אחרים, אבל הפועל אנווי קלקלן סאוד כי טחוך להויתם לתועלת חומריות טווחרים ריל על עקרינו היוזות ובכיאין הורבן ריל ואיא לבאר הדברים בשורות אחדות

שקר טעה **האדמירר הרהיך מסטמאר שליטיא** מלחמת נ' שבוטה אינן מוכן לענין' בודאי בתבילה כי שלא כדין אבל עבשוין שאין שלטון אחר לכואו ליכא איסור מצד הגם שבוטה חבר בפרלמנט הלא נס בפרלמנט של האומות בכל המדינות הסכימו כל גודלי ישראל בדורות שלפנינו שהוא עניין נחוץ ולא רפרק אדם משלם שהיה בויה אייזו צד איסור בטפסים על שיטות

כג' עתך וכמו בטהר ל"ל נפק קיומך מ"ל קה סיניאו לנו צלח מלאיח כונס

אך עוד יש מקום עיון בעיקר יישובת א"י בזיהוי וקשה מאי לעמוד על הבירור כי תלו בדברי אגדה בוגמי' ובמדרש שה"ש בפסוק השבעתי אתכם. ובדברי אגדה העלימו הדברים כי באגדה גנאים דוב הסודות כמ"ש האד"י זיל ע"כ לארץ לגלות הדברים. וגם אגדה זו מוקשה מair. ומיר' אשאל עד לעמוד על אגדה זו כדי לעמוד על ההלכה התלויה בה:

ומעתה נצבר לנו נס ועת כרמץ' ו' נס
כל שטח בגלויה ה' נס רם נס רם נס
בולם מנגלה טוחה הצעירה כסוי חיל מה' פ' ע'
באלם כטמ' ונס ו' נס צעירה נס מומ� כסולם
לכן סוגי טהיר טהור טהור טהור
הן נחט בזון צנופת זין מצל נצנין צנוף פון
הממל קלה נס מנפדו לבוטה. ומי נצנין מ''

"ואלה הדברים שקדמה הบทחות על ידי הנבאים שהודיעו לנו שאמרתי לכם: שבкорוב לימי המשיח האמיתי, ירבו הטוענים והחושבים שככל אחד מהם הוא משיח ולא תעמדו טענות ולא תחתנת. ויאבדו הם ויאבדו עימיהם רבים. ולפי שידע שלמה עליזו השלום. ברוח הקדש שבאויה הוזאת בארץ זמן גלותה הפצר להתנווע בלא עתה הרואה. ויאבדו בשבייל זה ויבאו עליהם צרות. הזרים כלוושות זה והשביע האומה על דרך משל ואמר (שיר השירים ב. ז): השבעתי אתכם. בנות ירושלים. בצלאות או באלות השדה אם תעירו ואם תעררו את האבה עד שתחחפץ".

Sofen, yes yet " " the answer is (not 18)

וכ"פ בבָּסְמַעַשִׂי יְדֵי יוֹצֶר עַל הַגְּדָה מַהֲגָןוֹ מַהֲרָשָׁק מַבְּרָאְדִי ז"ל:

"זעקה יותר מזו אסורה לדעת ר' יז"ל (מחמת השבואה) אלא כיון שהמצריים עברו על שבועותם הותר גם להם לצעוק להשי"ת כמו שנים שנשבעו זהה".

Rizv Shon Soloveichik (Logic of the Heart, Logic of the Mind, p. 187)

grate to any land, including Israel. Are the Jews still bound by their oaths not to go to their land by force and not to rebel against the nations? Of course not! The oaths of not returning to their land by force and not rebelling against the nations are dependent upon a reciprocal fulfillment by the nations of the world of the oath im-

posed upon them not to persecute the Jews too much. If the nations of the world violate their oath (as was the case during and immediately following World War II) then the Jews are justified in revolting against them. This is simply the *halachic* requirement of self-defense — “One who comes to slay you, slay him first” — expressed on a national level.

(*au au*) *ieie*

הכרה נסיגת כוונתית (הכרה דוגמאות נראות שולחות היכן שפוגע בראוייה)

אמנם כו"ם הפסגה ההשנהה אשר באספתה הטעמאות הנאוורות בסאן רוצ'א. ניתן צו אשר ארין ישראל תהיה לעם ישראל. וכיון שפרח' החשובות וברשות המלכים קטה מצוח ישוב ארין ישראל שטוקליה כנד כל בצוות שבתורה (ספר פ' ואות) – לתקופה. ומצו' על כל איש לסיע' בכל יכלהו לקיים מצוח וואיל עלי זה נאמר: "עד מות הילקון" (ויריה ל-אי).

אולם זה כבאה הואת נורחו קוי אוור ע"י נדויל המעש כמו מונטפיורי וכוי"ב בהתעורות רבה ומהרבנים ר' צבי הירש מטההרן ור' אליהו מנדרידיין, לבנות ולשלכל ירושלים ולהסרו שומ耻ותיה כבעט עד כי נתרחוב הדבר ע"י הנלבנים, ובנוי הרכתה עפנדו מננה, אף אותן שהיה בלבב לקורבן את הדבר שטו יד לפה, מפני כי חרדו מטנלבים, שלא ונגידיו הכאן, ואסגן שבועות שהשביע לבנות ירושלים (ציטוט קויא, ושוויש רבבה בע פון הנשביעים, ציטוט גנום ירושלים).

שווית אבני נזר (יוד סי' תנך ס"ק גו)

איבורא דכל זה הוא רק כשאן לו רשות מהממשלה לעלות. אבל אם השיג רשות לעלות ולהתיישב שם שוב מחויב לעלות דமעתה ליכא הטעם דכל דליתא בציבור ליתא בגין רשות שאם יותן רשות לכל ישראל לעלות לא יחש שועלין בחומה. כי בחומה פרשי' ביר חיקה. גם ייל כי אם יותן רשות לכלום יחש פקדה. אף דברוף זה היינו بلا פקודה ליתא בציבור. מ"מ ייל בויה. שנקרא איתא בציבור. אך זה ברור שאין חיק לעלות אפי' ברשות רק להתיישב שם בתוק קיבוץ אנשים מישראל הכהרים. כי באס לאו יצא ח'ז' שכרו בהפסחו. כי קיבוץ אנשים כשרים הוא תועלת גודל להיוון כל המצות בכלל וביחד למצות התלוויות בארץ כמובן:

שות'ת אבני נזר (יוזד סי' תנוט ס"ק א-ב)

(א) דבר מה שכתבת比我 את נ"ו שאם יותן רשות לכלום עלולות לא יהיו שבועה דרש"י פירש בחומה ייחד ביד חזקה וואם ברשות אין זה ביד חזקה, ובכבודו העיר שבספר אהבת יונתן כתוב דא"פ' ברשות אסור. דברי דרשה הם. ואלפ' כיוצא בהם לא ייזו דברי רשי"מ ממקומם. והגאון מוהר"י"ל בעצמו לדינה לא היה זו מפירש":

ב) ואשר כתבתني שם דאפשר יחשב פקודה. ה' הכוונהداول'יה כוונת רשי' משום דבר'ך דימא אלמלא עשים עצמיים כחומה ועליתם כולכם בימי עוזרא וכו' ושם פירש כחומה ברשות רעל'י' בימי עזרא ברשות הי'. לזאת כתבתני דאפשר יחשב פקודה. מ"מ איך שי' כוונת רשי' הרין מפורש ברשי' דברשות מותר.

2011 8(11)

דעתם בחורוכ, ונגניות הן חורוכ, וולס ייילם נידעה וכ'ז'
וזל שמא כל מהר צלט יפלט מוקט צבוק צלט
גראות, פ' לא-אכפקייר בחורוכ'ין צלט טשו ווילטן
גענין אט יוד מוקט כוון גענין האנטוונ צלט ווילטן
אכפקייר בחורוכ'ין צלט גענוד ניכומת צווען
נייכס, וולס כל צלאג בעמונות עאנט צאנטס ווילטן
ויארטן גערנוו ניכומת צווען גויסס גוילטן
באט ביטוואר גערנוו כוון ווילטן סוף כויל מיריך, ווא
המראת בחורוכ' קזוקא, וכמו כן כויל גענלי גלען
ויארטן, זולס בטלי' כויל עכיש יודח האג'ן גענ
גענ אלאר בעמונות לאיין, אט כויל וויל פטום וגערו
הו פ' זאט קהיליג'ין אט.

כלכלה מודרנית מודרנית מודרנית מודרנית מודרנית מודרנית

בגנון השבויה "שהשביע הקב"ה את ישראל שלא ימדרו באומות העולם" כתוב Mori זדבי הרב צבי יהודה הכהן קוק "ובגנון המרידה באומות העולם, הנה כאשר הוכרנו לסלק את שלטונו האנגלים מכאן, לא היה זה מרידה בהם, כי הם לא היו שולטים חוקיים באצנו אלא מנדטוריים ומגניבים כדי להוכיח את שלטונו עם ישראל בארץ כפי החלטת חבר הלאומים בדבר ה' בתנ"ד, וכאשר מעלו בשילוחותם זאת, הגיע הזמן להסתלק מכאן" (הזופה, ריש שנת תשל"ד).

גָּדוֹלָה מְאֻמָּנָה

לראות קיום דבריו אלה. ושב וקבץ וגנו. אפתחה דלהתא (רומי). וברישון מלכי האומות ובעורותם וכו'. הדברים פרטfine אנרגיה.

ביום ההוא יגדל המפסד בירושלים²³, וואמר והביטו אליו את אשר דקח²⁴, ואחר כן יבואו הנפוזות המפוזרים בין העמים ושמו להם ראש א' והוא משיח בן דוד שהיה עמהם בгалות²⁵. וברשין מלכי האומות ובעזרתם²⁶ ילכו לארץ ישראל, ברכבתם והביאו את כל אחיכם ונגר²⁷, וכי המלכות היה נמשך ואין סוף לעולם. וזהו, נאום ה' אלהים מעבץ נධין ישראל²⁸, אלו עשרה השבטים. עד אקbez עליו לנקבציו²⁹, עד אקbez צל

דדריך (תהלים קמ:ג)

בגנות באלו יתברך לבך
לשלהם, כמו שכתוב (ישעה ס, כ): והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנהה לה, וזה יהיה לפי שבתו ישראל
כਮ שסיבב תשועת גלות בבל ע"י כורש, וכן לעתיד יסבב גאותה ישראל ע"י מלכי הגוים, שיעיר את רוחם
ברצון האל יתברך, אין ביד האדם להושיע חבריו מערתו, כי לה לברוד התשועה, והוא יסובבנה על ידי בני אדם,
באיל יתרחק, שיתן בלב האדם הנדי לערו. וככל העניין במלות שונות. בין אדם שאין לו תשועה, שאם לא

ועתה נברר בראיות בעורת ה', איך הלב יכול לנגולה וישועה. יידי הקורה
צסר מעתה ההרגל מעליין, אשר המון עם ייחשבון כי כרגע ירע אף יצירח משדי
צדקנו ויתקע בשופר גדול להריעיש כל יושבי תבל. לא כן, כי ראשית הנאתה
על-ידי התעוררות רוח נדיבים ועל-ידי רצון המלכויות לקבע מעט מני פוזוֹן
ישראל לאדמה קדש; כמו שכותב איש אלקים, רבנן הגadol (**רומביין**) ציל על
הפסוק 'האלף לך שלמה' בביורו שם, [דברי הרומביין] מוסרים על הפסוק הבוא
רישובת בניים' (שיר השירים ח' יין), והציטוט כאן אינו מילולי) וזה לשונו: 'אשיט'

(30% for no 70) then 80%

ונזיו **בגדץ** שנדפק מילוט כת כתין זרי
ברמגנץ פתחן כל יסוד נציו מוכנתו אוניברשי
ס"ו וככינז מה כל מהיכס מל פגיטס מגט
לאו, עבכטונג זוכ הוב חלק מלהימת גונ ומונג. **גבגדץ**
טלאו כת יוטפי ס"ו כי מלחוו הקristol זוכ ומי מה
הפלג הנגדל צילחו כל גמלתמת גונ ומונג, וטיכ
וילחו כל מהר כויה המשטיח, נט סויס **גבגדץ** זוכ ומי
לפי צעפומו ילהלו גנולות דקל ווינר נציגו, מיא חלה
בדרגר כמה זיגעומו כהאייה נציו, נא צפשלם להילח.
ומונגע לאס"ו פפוגות המסתורא זאלין נצונג זיאז
גמלוקה מלוד בכירוזבק, ולו נציז זאי צעלן בחחה גטולגה

המזהה ולא, ועייריך נספוקוֹס וכטשרטיך פַּעֲמֵיכְךָ
כלוי עלה מהר גוֹתֶחֶם גמְדָתִים תְּלִינוֹ מְלָגֵר זְבָב מְלָגֵן
בְּנֶמְלָעָה הַלְּוֹן חַכְּמֵי יוטוֹ בָּלְםָה חַכְּמֵי כְּנוֹגְנֵי
גַּרְמָגְזֵין. צַחַכְכָּבָעָה כְּבוֹדָה מְלָקָתִים נְעִי וּלוֹכָד
כָּל כְּתָמָאוֹ, וּמוֹ כִּי הַלְּ קַכְּבָחָס וּגְמָוָנָס יְרָבוֹ מְלָחָן
וְלֹא נְפָסָס וּוּכָנָס כִּי לְסָס דְּרוֹן גַּכְּלָה שִׁיטָּלָן וּשְׁפָלָל
כָּל הַחְוֹקוֹת גְּפִינָס וּכְלָנוֹתָי רְכָב מְלָפִים וּנוֹי אַלְמָן
לְעָלָרוֹן לְכִלְיָוִן כִּיכְתָּה יְגַנְּרָהָס כָּפָר וּנְצָמוֹן יְחַלְבָּן,
מְכָלָן, וּמְגָוָהָר כָּה נְפִירְוָה כְּרָמָה זְאַל פָּלָה וּלְיִכְּגָהָלָה
פָּיָס כְּמָהָנוֹת סְגָנוֹן וְלֹבָן יְמָרְבָּן לְכִלְיָוִן הַלְּמָה
גַּמְלָהָר כָּרְבָּהָר וּמְגָעָה נְגָס מְאַזְכָּבָה צְעִירָה נְכָתָה כְּלָמוֹתָה

וזהנה כמבליטים נ��ו גולוכ מטפס טויי הקודזהה
מגונך הילן כהוואה לטחו כמאניכס, קולען
טפס כטינן גודן (ברמאן) זיל ננטש ערך בחאנן ערנרטזין
מלני כטילומ ונטמלהס יולכו לויי ברכנתוב וטני ס"ז
הציגו לח כל מהויס ונוו. וכל מי שוט נו מוט פקדקוז
ויזומב ברגיריס צפיס, רוחב אטען דדריכס נלט.
רלהיט וסו (אגטערן) זיל ונדיו טז"כ ניטמי ס"ז
ויאנימו מה כל מהויס וענגאלע דס פערלייז זאכ קהי פל
סלאג תלחת נווג ומונג צוינש טולס וויהאנטן מלכ
כגונס תמלל בלוננט לאגד בנוווע ת"ז גנות פל
נדל בטוח ניטפה וווחיכ כהויכ ס"ז וכגונו מה
כל מהויס כמיין כל המפריטים בס זיכו מה נג'ו
כגעמאניס דין בטמים ולוי מלו מקרום מהב למלר

(p.212-213) 21220 2012020, 720 270

הקדוש שר התורה חוות דעתו הברורה בהשאלות שנחtabטו לעיל, והם:
א. שהנוצרים יכbsו קודם הנגולה את א"י מיד הישמעלים. כונתו למלחמה
אנגליה שכbs לזרד אלנבי את א"י מיד התוווכים בשנת תרע"ח.

שׂוֹר שָׁכוֹן מִמֶּשׁ לְדִבָּרַ רֵב הָאִי גָּנוֹן בְּעֵם זְקִנִּים לְרֵ"א אַשְׁכָּנוֹ (דֶּף 592) בַּבְּאַחֲרֵי סְנָהָרִין: לְפִיכְן כְּשָׁאוֹנוֹ רְוִאיָם שְׁלִיטָה אֲדֹם בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל (מִקּוֹדֵם כּוֹתֵב אשר לְקָחָה אֲשׂוֹר אֶת הַמְּלֻכָּה מִצֶּד כֹּו' הַיְשָׁמְעָלִים) אָנוּ מַאֲמִינִים שַׁה תְּחִילָה שְׁשׁוּעָתֵינוּ שְׁנָאָה וְעוֹלָה מַושְׁיעִים וּגּוֹן.

ב. והם יחוֹזָר לישראל וכמו שראינו שנתקיקים עתה בזמנינו. כוונתו להצהרת כלפּוֹר שוניתנה בשנת תרע"ח (1917), ובשנת תרפ"א (1921) הוחלט ע"י "מעצמות הברית העיקרית" בסן רמו להטיל על בריטניה האחריות לביצועה של הכרזת כלפּוֹר, "סוזו של בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל", ואושרה ע"י חבר הלאומים בשנת תרפ"ג (1922)¹, ובמובוא לכתב המאנדרט של חבר הלאומים כתוב: מעצמות הברית הסכימו וכוכ' לטובת הקמתו של בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל כו' ועל ידך הוכ' הקשר ההיסטורי שבן העם היהודי לאرض ישראל.

שוב בא לידי חווות דעת על הצהרת בלפור וSEN רמו מאחד מגדולי הדור המ포רטסמים קדוש עליון (כ"ק אדמור' מסטרואוועז'ל).

העתק **מס' פ' מאיר עני חכמי מהדורא תניא**, דף קו ע"ב: עוד נראה לי בעניין זה בדברי חז"ל (כדייתא בויקרא ר' פ' שמני בסוף הסדר, ו"ל: **וְאֶת הַחִזֵּר, זָוָה**) אדום, הווא גרה לא יגר. שאינה גוררת מלכות אחרת. ולמה נקרא שמה חזיר שמחזרת טורה לבעליה. **הה"ד** (עובדיה א): ועלו מושיעים בהר ציון לשפטות את הר עשו והיתה לה^ג המולכה. **ע"כ**. שהתנבוao על זה שהנוצרים יכbsו קודם הגאולה את א"י מיד היישמעאלים **[נראה כוונתו להמבואר ביחסוקאל פל"ב, ופל"ח,** שבאחרית הימים יכbsו הנוצרים את א"י מיד היישמעאלים, כן מבואר המלבי"ס שם], והם יחוירו לישראל וכמו שראינו **שנתקיעים עתה בזמנינו**, ויש טעם על זה שצריך להיות יד הנוצרים באמצע ולא שיישראל יקוחה מיד היישמעאלים בעצמו, והוא לפ"י שהיישמעאלים ידוע שאינם עובדי ע"ז, וכל החפלוות והתחשבות שליהם הם רק **לך** אחד, והם ונילים הרבה בתפiloות לה', וגם יש להם זכות המילה, ואף שאינה בשלימות שהיא ללא פריעה ולא לשםונה ימים רק אחר י"ג שנים, מ"מ **קצת זכות** הוא להם, מבואר בזה^ה (וארא ל"ב) שבשביל זכות זה נתן להם הקב"ה א"י בזמנם הגלוות ע"ש, וכן אם ישראל היו צריכים לקחת א"י מיד היישמעאלים בעצםם ה"י **ח' קטרוג על ישראל** שאינם ראויים ליקח הארץ מידי, וכן סיבוב הקב"ה זה שהנוצרים יקוחה מיד היישמעאלים וישראל יקוחה מיד הנוצרים, ובזה לא ה' עוד קטרוג על ישראל כי הנוצרים אין להם זכות **הנ'ל**, והוא ע"ד שאמרו עמן ומואב טהרו בשייחון, וא"ת א"כ מדו"ל לא ה' הקטרוג על הנוצרים שלא יקוחה היישמעאלים, הנה על כוה כבר אמרו חז"ל (סוכה נב) שהשטן מניח את א"ה ואינו מתגירה רק בישראל". ע"ב.

מ"ש "כמו שראינו שנתקי"ם עתה בזמנינו", בחמש מלים אלו הביע אדמו"ר

2) e> x)e> 7e>2)w

ג. גבר'A: השבועה הייתה רק עלות לבנות בית המקדש

הגר"א בפירושו לשיר השו"ט כותב שהשובה בגמ' כתובות, הכוונה לא לעלי' סתם אלא לבניין בהם"ק. וככ"ב בס" מערנו נהיישעה דףטו, מה שקיבל מאביו המנוח שקיבל מהגאון החסיד גדול מרבן שלו רבניו הקדוש אליהו מווילנא צ"ל:

ודע שאין אנחנו רשאים להתקבץ ולכוא לירושלים לבנות הבית בלי רשות

וזה מתאים לדבר ~~הגר~~ א' בפי לשא"ש.

אודות איסור התחרבות לרשעים

מכتب למן הנרצד דושינסקי זצ"ט

ביה, אוד לוב ר' שלח (תהר"ר - ? -)
שלום ובדקה לשבח ובכ' הנקה המפורשת בכ"ט
טהרה צפוף צבי סלטיא והציג

את שיש בקדורת הקבב ביל' מיבור. הנה יודע אגבי ומזכיר את דלאה ערבי כי אני כראוי להחריב לפמי מלכים בגין, אבל בבר אמר החכם ההרבת לא צנעה, והנני מנזא את עצמי מהווים להצעע דבר לפני כי הדבר נגע חולול ש"ש ח' באיפן גורא, אשר בזה בג' החלש יאמר גבור אני.

אם רואים איז אידי פידיא מילל כי המשמע עליה העצה להבר ב"ד של רשותם יודיע איז שוד רשות היהודים לרשות הראשית, והנה דעת כי העומד בראש השופר להנתרבאי אליו קוק לעזר יהודים לחת בפתח לקון הסוד, ודרכו כי בכפין קון היטור הולכת לנול כפרחים להכbum, וא"כ המעורר לתמק בקון והוא בחביב את רובים מרמגה היותר נראות וכבר פריש ר"י בשעת' התבאות (משלי כ"ז, כ"א) כור לרוב ומוצרף ללסקפ' ואיש לפ' מהלן, הינו כי הבחינה על איש היא להסתבל את מי היל, ואם רואים איז שווא מhalb' רשעים וודעים איז שעשו רשות גמור באיפן שהדבר ברור שאסרו להנתרבאי לאיש בוה, ולולא שאגבי ברא' היהי אומר כי המחוק בהצעעה ויתר ראו לעדרות.

ונתנה לב' נס' האיסור על התחרבותו לרשען, עד ר'א מוה חילול השם בכל העולם באופן מבהיר ח', ואני חחש את כ"ג כי סיבים לעזה בעירה זאת, אבל בפי' הדבאה נמצאו אשים עיינים בדעת תורה המבכימים לו, ונחכמה על כל ר'או ה' למחרת נbam בבל תקופה וניתן
המוקו' ומבבדו בערכו הנשגב ביל' מיבור, מבבדו ואת כל הנליים אליו ביחס ושלום וכל ט'.

אלחנן בונה וברבן

שבועות הללו וכו'. פ"י (שם). ואמר ר' יוסף בר נשיא שלש שבועות הללו כאשר הש"י גור הגלות על ישראל. והגלה הוה למאן שפדר שרואין את ישראל שלא ימדו להזות בעולם. כי לא תמצא שהאומה יהי גולה ע"י ישובים בתוך ארץ אומה אחרת. רק כל אומה מודאי וכו' לכדר' לו ואמר והש"י גור הגלות על ישראל והגלות הזה איןנו יתקטו את הקץ ושללו יכלו לפ' סדר הרואי שיהיה גדור קיום על גלותם, ואם לא הייתה הגירה הזאת על דבר שהוא כנגד הסדר, אין לו קיום כי הסדר גובר עליו. ומפני ההיו ג' שביעות. בלומר ג' גירות, האחד שלא היו בטל אל הגלות עצמו, ולא היה תוספת ולא היה לו גרעון, הרי ג' גירות שבת הגלות עומד על עניין הראשון. כי מה שלא יعلם בחכמה דבר זה הוא שיהיו גורמים הגלות, באשר הגלות הוא הפירוד. הם יעלם בחומר בקבוץ לארץ הרי דבר זה נחשב גודען לגלות, ושללו ישתעבדו בהם יותר מראוי הוא תוספת גלות. ושללו ימדדו דבר זה נגד הגלות עצמו כאשר ימדדו במאות ולא יקבלו על שליהם עליהם אין כאן גלות. הרי לך ג' דברים אלו הם עמידת הגלות.

אל'ק'ם ז' (ז:ז-א)

בגשך ויעזבו את־אהליהם ואות־
סוטדים ואת־חמרידם מהתנה באשר
היא יונסואל נפשם: יוניב אוד מצרעים
האהל עדר קאה המחנה ויבאו אל־
אהל אחד ויאכלו וישתו וישאו מושם
בקסוף מהב ובגדרים וילכו ויטמן וישבו
ויבאו אל־אהל אחר וישאו מושם וילכו
ויטמן: יוניב אוד איש אל־רעה לא־אכנו

וממשם לא תאכל: וארבעה אנשים
היום מצרים פרחה השער ויאמרו איש
אל־רעה מה אנחנו ישבים פה עד־
מортנו: אם אמרנו נבואה העיר והרעות
בעיר ומתרנו שם ואם ישבנו פה ומתרנו
עהה לכו ונפלה אל־מחנה אדים אם
זיהנו נזווה אם מירטנו מортנו: יוניב
בגשך לכבוא אל־מחנה אדים ויבוא עד־
קאה מזעה אדים וגהה איז שם איש:
וארני השמע את־מחנה אדים קויל
רבכ' וכנל סום קויל חיל גדור ויאמרו
איש אל־אחו דגה שבר עליינו מלה
ישראל אט־מלכי התחטים ואט־מלכי
מצרים לבודא עליינו: ויקומו וינסו

The first argument, as to how any relief for the Jewish people could be realized through the medium of *apikorsim* (non-believers), can easily be rebutted by the precedent of the deliverance accorded the people of Samaria through the medium of the four lepers. This episode shows that no Jew can be excluded from the grace of God, that *Yisrael af al pi shechata, Yisrael hu* — a Jew, even though he has sinned, remains a Jew, and that there is an innate tendency towards altruism even in the heart of spiritual lepers. It also shows that God does not exclude any Jew from salvation and He may

therefore designate even spiritual outcasts as the messengers of relief and deliverance for the people of Israel. Consequently, we cannot ignore the significance of the establishment of the State of Israel simply because Jews who stand a substantial distance from any form of observance of *mitzvos* were at the forefront of founding the State. Perhaps the fact that nonobservant Jews are in the forefront today is a penalty for Orthodox Jewry's failure to play the most important part in the formation of the State.

איך מ ? (32-5)

ביד עבדו יונה בן אמתה דגבייא אשר
מגתו החרפ: כי פירדאה יהוה אהינו
ישראל מריה מאד ואפס עציר ואפס
עוזב ואין עוזר לישראל: כי ולא דבר
יהוה למחות ארג'ישם ישראל מתקחת
השמים ווישעם ביר רבעם בון
Յואש: כי יותר דברי רבעם וכלי

עם אבניו: כי בשנת המשיעשה
שנה לאמצדו בזיוואש מלך יהודה
מלך ירבעם בזיוואש מלך ישראל
בשמדון ארבעים ואותה שנה: כי ויעש
הרעב עני יהוה לא סר מבליחתאות
ירבעם בזינבত אשר החטיא ארץ
ישראל: כי הוא השיב ארצ'גבול
ישראל מלכוא הרמת עדדים הערבה
ברבר יהוה אלהי ישראל אשר דבר

HaShem
Sulweichik
(p.183-184)

Y'ravam ben Yo'ash did not depart from the evil deeds of Y'ravam ben N'vat. Yet he restored the borders of Israel from Chamas unto Yam Haaravah. The extent of his conquest forms the substance of a dispute in the Jerusalem Talmud (*Challah*). One opinion holds that everything that Yehoshua conquered, Y'ravam ben Yo'ash restored to the Jewish people, while the other holds that the extent of Y'ravam ben Yo'ash's conquest was greater than that of Yehoshua.

Now the question arises, why did Y'ravam ben Yo'ash, certainly no greater tzadik than Ben Gurion, merit such a great privilege? In answering this question, we will also be able to answer the question of how any relief, any form of *geulah*, can take place for the Jewish people when the Jews have not prepared themselves for it through universal repentance. Many raise the question as to why during the reigns of David and Shlomo, when the Jews complied with the principles of the Torah and there was almost no idol worship, the boundaries of Israel were not as extensive as they were during the reign of Y'ravam ben Yo'ash, when the bulk of Jewry in the Kingdom of Israel followed his example and were idol worshippers.

The answer is, "And God had not said that he would erase the name of Israel from under the heavens, so He saved them by the hand of Y'ravam ben Yo'ash" (ibid.). During the reign of Y'ravam ben Yo'ash, had this deliverance not been realized by God, then the name of Israel could have been wiped out. Similarly, eight hundred years ago, in the time of the Rambam, and five hundred years ago, in the time of the *Shulchan Aruch*, a Jewish state was not indispensable for the survival of the Jewish people. The Jews survived very well; they suffered, but they survived. And they blossomed intellectually and spiritually without a state. But after the experience of the Nazi Holocaust, the Jewish people could not survive any longer without a state.